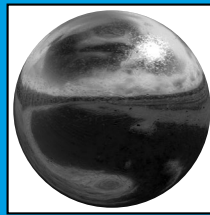

This is the fourth bulletin to be published by A Tale of A Tub—a non-profit institution for contemporary art and culture located in the former washhouse and bathhouse of the Justus van Effencomplex in Spangen, Rotterdam. Our quarterly bulletins are published to accompany each major project and act as a home for our writing program, through which writers from a range of professional backgrounds write a text that speaks to what we currently have on show. Visit us in person at Justus van Effenstraat 44, 3027 TK Rotterdam, or online at www.ataleofatub.org.

Dit is het vierde bulletin gepubliceerd door A Tale of A Tub—een non-profit instelling voor hedendaagse kunst en cultuur gevestigd in het voormalige washuis en badhuis van het Justus van Effencomplex in Spangen, Rotterdam. Onze driemaandelijke bulletins worden gepubliceerd bij elk groot project en dienen als thuis voor ons schrijfprogramma, waarbij schrijvers met verschillende professionele achtergronden een tekst schrijven die aansluit bij wat we op dat moment tentoonstellen. Bezoek ons persoonlijk op Justus van Effenstraat 44, 3027 TK Rotterdam, of online op www.ataleofatub.org.

T A L E
OF A
T U B.

I was living in a house, not the house I am in now, but another house in Spangen. I got this house illegally, and I wanted to fight for it, because for the first time in my life I had a place. As a child I lived in children's homes all over the Netherlands. I was in North Holland, but also in Brabant and in Overijssel. But South Holland, that is really my place now. And when I got this house the landlord wanted to throw me out, because I had squatted it.

You squatted it yourself?

Yes. I squatted it together with another girl, a friend who helped me. But then the landlords came, and they wanted money from me. I said, 'Okay, I have squatted for three months.' And, mind you, I had already paid three months rent anyway. I said, 'Now you come and ask if I want to live legally?' I told him that he shouldn't have accepted my rent. At first he brought the police. But I was pregnant, so I said, 'Okay, come upstairs.' We used to have these old sliding windows, they had very heavy iron things in them, with ropes, to keep the window up. So I said, 'I took out the window weight and the first one who comes upstairs will get the window weight in his neck.' The police actually laughed about it and said, 'Well, I won't come upstairs and I'm not going to fight a pregnant woman.' And they left. Well, then the landlord left too. And I paid my rent every month thereafter. Eventually, he invited me to sign a contract and so I did. A real rental contract. Finally, I could go home. You need to keep fighting. Because for the first time in your life you have a contract. I will wage war for Rotterdam, I mean it. Fifty-five years ago, after a long time of squatting, I was finally offered this home in Spangen and it is the first house I had experienced. And when the weather was nice, I would sit outside. Then everyone would greet you and I would talk to people. Yes. It becomes your neighbourhood. And when I looked out of the window, I could see the Sparta soccer stadium. So I thought, well, from now on I am going to be a Spartan, right?

At the time, I was busy with safety in general. And that relates to many different things. It's such a broad thing, being safe. It does not only have to do with drugs and alcohol. Simply feeling safe in your own environment, in your place. Yes. In terms of my activism, everything started when I became a mother. I first organised for the children, who were at nursery school, when they wanted to take away the playing field and cut back on everything. I found other mothers willing to occupy the school for two days. And so we did.

Soon after, I got a group of people together and we started organising actions against the drug tourism taking place in Spangen. Three, four days a week they were with me on the street, under the bridge. It was very cold. But every Frenchman looking for drugs across the border and who wanted to get in, had to go back, because we were blocking the road, so they couldn't enter.

And how did you mobilise all those people?

Listen, I'll tell you honestly, it was like a radical honesty. Yes. I think that was it. And because I had a lot of people behind me at a certain point, I had to get publicity. Yes. But how do you get publicity? Nobody knows Annie Jansen, that's my maiden name. Nobody knows her. So how? How can I do that? I thought, guys, we have to do something. So that the police or the fire brigade comes. Yes, we have to say something. So, in order to change our situation, we had to do something public, we had to become public. And nobody wanted that. Because we have to share what we think, what we stand for, and that is scary. But we had no choice. And so, to get services to actually pay attention, we set fire to a house.

This particular house, it was completely empty. On the backside, the facade had already been removed. And slanted support poles were placed against it. But that evening we removed sixteen people from the house. They were just

hanging out there temporarily. Sixteen addicts. Removed to a safer shelter. Because you can't set fire to anything before you first go and look inside yourself. Yes. Yes. Yes. Yes. Yes. Yes. Yes. Yes. Yes. Yes. Yes. Then the fire brigade came. Then people. And then I started talking. The fire brigade said to me, 'Who's in charge here?' I said, 'We don't have any leaders, but I will talk to you.' From then on, you couldn't keep ignoring Spangen, and things slowly started to change.

We then organised another action. On this occasion we removed all the French number plates from their respective cars in the middle of the night, gathered them together and left them on the sidewalk in front of the city hall the next morning. The pile was so large that it really showed the scale of the 'tourism' operations coming across the border and into Spangen.

When did the violence decrease?

That was in 2010, I think. After that you could really say that there were no more actions. Yes. We all had found our own place. Many people were scared and left. Several people went to Spijkenisse. But also, to Nesselande. Vlaardingen. They just couldn't handle it anymore. Yes. But they already left during the actions. Yes. And at a certain point I started to focus on the national network [the National Action Committee for Drug Nuisances]. Yes. Because I had set up that national network. And action groups were also formed there. Yes. Sometimes they didn't know what kind of action they could take. We tried many things, but the government just didn't understand. A bicycle has wheels, right? Well, the problem is that the government always tries to create a new wheel. But look at that first wheel, the spokes in it, just fix those. And then you will see that it will turn again. Because something old is not a bad thing. If I was the mayor, I would at least ensure that there is decent shelter for the people who need it. It's essential that you feel safe in your environment, in your own environment. And the means for achieving this, not just for me but for others in the neighbourhood too, was often to eat together. Because you really can't do it alone. Life. It's too difficult.

We've been talking for an hour and a half. What time is your husband coming?

Nee joh. Ja joh. An hour and a half! My husband is coming at six. But first, I have to eat.

The above text is a transcription from an oral interview with Annie Verdoold, conducted on January 15, 2025, in the cafeteria of Antonius Binnenweg, Rotterdam. Over the course of ninety minutes, Annie shared stories of life in Spangen in the 1980s and 90s and the community actions waged in search of a safer standard of living for all in the neighbourhood.

Annie Verdoold speaks to protesters in The Hague in 1997, as one of the leaders of the National Action Committee for Drug Nuisances.

Annie Verdoold spreekt in 1997 demonstranten toe in Den Haag, als een van de leiders van het Nationaal Actiecomité Drugsoverlast.

Ik woonde in een huis, niet het huis waar ik nu zit, maar een ander huis in Spangen. Ik kreeg dat huis illegaal en wilde ervoor vechten, want voor het eerst in mijn leven had ik een plek. Als kind leefde ik in kindertehuizen door heel Nederland. Ik heb in Noord-Holland gezeten, maar ook in Brabant en in Overijssel. Maar Zuid-Holland is nu echt mijn plek. En toen ik dat huis kreeg wilde de huisbaas mij eruit gooien, want ik had het gekraakt.

Je had het zelf gekraakt?

Ja, ik had het samen met een ander meisje gekraakt, een vriendin die mij hielp. Maar toen kwamen de huisbazen, die geld van me wilden. Ik zei, 'Oké, ik heb drie maanden gekraakt.' Let wel, ik had al drie maanden huur betaald. Ik zei, 'En nu kom je vragen of ik legaal wil wonen?' Ik zei hem dat hij mijn huur niet had moeten accepteren. In eerste instantie kwam hij met de politie. Maar ik was zwanger, dus ik zei, 'Oké, kom maar boven.' Vroeger hadden we van die oude schuiframen, daar zitten van die hele zware ijzeren dingen in, met touwen om het raam omhoog te houden. Dus ik zei: 'Ik heb het raam gewicht eruit gehaald en de eerste de beste die naar boven komt, krijgt het raam gewicht in zijn nek.' Die politie moest er eigenlijk wel om lachen en zei, 'Nou, ik kom niet naar boven, ik ga niet vechten met een zwangere vrouw.' En hij ging weer weg. Nou, toen ging de huisbaas ook weg. En ik heb vervolgens elke maand mijn huur betaald. Uiteindelijk nodigde hij mij uit om een contract te tekenen en dat heb ik gedaan. Een echt huurcontract. Eindelijk kon ik *thuiskomen*. Daar moet je voor blijven vechten. Want voor het eerst in je leven heb je een contract. Ik zal oorlog voeren voor Rotterdam, dat meen ik echt. Vijfenvijftig jaar geleden, na lange tijd kraken, kreeg ik eindelijk dit huis in Spangen en het is het eerste thuis dat ik heb ervaren. En als het mooi weer was, zat ik buiten op het stoepje. Dan groette iedereen en je ging praten met mensen. Ja. Het wordt jouw buurtje. En als ik uit het raam keek, kon ik het Sparta-stadion net zien. Dus ik dacht, nou, vanaf nu ben ik gewoon ook een Spartaan, hè.

Destijds was ik bezig met veiligheid in het algemeen. Dat heeft met allerlei dingen te maken. Dat is zo breed, veilig zijn. Het heeft niet alleen met drugs en alcohol te maken. Gewoon dat je je veilig voelt in jouw omgeving, op jouw plek. Ja. Wat betreft mijn activisme, dat begon toen ik moeder werd. Ik organiseerde dingen voor de kinderen op de kleuterschool, toen men de zandbak weg wilde halen en alles weg wilde bezuinigen. Ik vond andere moeders bereid om de school twee dagen te bezetten.

Daarna heb ik een groep mensen bij elkaar gekregen en samen organiseerden we acties tegen het drugstoerisme in Spangen. Drie, vier dagen per week stonden ze met mij op straat, onder de brug. Het was heel koud. Maar elke Fransman die voor drugs de grens overkwam en die erin wilde, moest terug, want we blokkeerden de weg, dus ze konden er niet in.

En hoe kreeg je dan al die mensen om je heen?

Luister, ik zal je eerlijk vertellen, dat lukte door radicaal eerlijk te zijn. Ja. Ik denk dat dat het was. En omdat ik veel mensen achter me had staan op een gegeven moment. Ik moest de publiciteit in. Ja. Maar hoe krijg je publiciteit? Niemand kent Annie Jansen, dat is mijn meisjesnaam. Niemand kent haar. Dus hoe? Hoe kan ik dat doen? Ik dacht, jongens, we moeten iets doen. Zodat de politie of de brandweer erbij komt. Ja, we moeten iets zeggen. Om te veranderen moesten we iets publieks doen, we moesten publiek gaan. En niemand wilde dat. Want dan moeten we vertellen wat wij vinden, waar wij voor staan en dat is eng. Maar we hadden geen keus. En om te zorgen dat we echt aandacht kregen, hebben we een huis in brand gestoken.

Dat huis stond helemaal leeg. Aan de achterkant was de façade al weggehaald en er waren schuine steunpalen tegenaan gezet. Maar die avond hebben wij zestien mensen

uit dat huis gehaald. Zij hingen daar tijdelijk rond. Zestien verslaafden. Naar een veilige plek gebracht. Je kan niet iets in brand steken voor je eerst zelf binnen gaat kijken. Ja. Ja. Ja. Ja. Ja. Ja. Ja. Ja. Ja. Ja. Ja. Ja. Toen kwam de brandweer. En andere mensen. En toen ben ik gaan praten, de brandweer zei tegen mij, 'Wie heeft hier de leiding?' Ik zei, 'We hebben geen leiders, maar ik wil wel met je praten.' Vanaf toen kon Spangen niet langer genegeerd worden en kwam er langzaam verandering.

Korte tijd later organiseerden we een andere actie. We haalden midden in de nacht alle Franse nummerplaten van auto's en legden ze de volgende ochtend bij elkaar op de stoep voor het stadhuis. Die grote hoop liet echt zien hoeveel 'toerisme' de grens over kwam, naar Spangen.

Wanneer werd het geweld minder?

Dat was in 2010 denk ik. Daarna waren er eigenlijk geen acties meer. Ja. We hadden allemaal ons eigen plekje gevonden. Veel mensen waren bang en weggegaan. Verschillende mensen naar Spijkenisse. Maar ook naar Nesseland. Vlaardingen. Die zagen het gewoon niet meer zitten. Ja. Maar die gingen al tijdens de acties weg. Ja. En op een gegeven moment ging ik me bezighouden met het landelijke netwerk [Nationaal Actiecomité Drugsoverlast]. Ja. Want ik had dit landelijke netwerk opgezet. En daar ontstonden ook actiegroepen. Ja. En die wisten dan soms niet wat voor actie ze konden voeren.

We probeerden verschillende dingen, maar de overheid luisterde gewoon niet. Een fiets heeft wielen, toch? Het probleem is dat de overheid altijd weer een nieuw wiel probeert te maken. Maar kijk eens naar dat eerste wiel, de spaken die erin zitten, repareer die gewoon. En dan zal je zien dat het weer gaat draaien. Want iets wat oud is, is niet slecht. Als ik burgemeester was zou ik in ieder geval zorgen dat er fatsoenlijke opvang is voor de mensen die dat nodig hebben. Het is essentieel dat je je veilig voelt in je omgeving, in je eigen omgeving. En het middel om dit te bereiken, niet alleen voor mezelf, maar ook voor anderen in de buurt, was om samen te eten. Want je kan het echt niet alleen. Leven. Het is te moeilijk.

We zijn al anderhalf uur aan het praten. Hoe laat komt je man?

Nee joh. Ja joh. Anderhalf uur! Mijn man komt om zes uur. Maar ik moet eerst eten.

De bovenstaande tekst is een transcriptie van een interview met Annie Verdoold, op 15 januari 2025, in het café aan de Antonius Binnenweg, Rotterdam. Gedurende 90 minuten deelde Annie verhalen over het leven in Spangen in de jaren '80 en '90 en de gemeenschappelijke acties die werden gevoerd voor een veiliger leefomgeving voor iedereen in de buurt.

ANNIE VERDOOLD is a Dutch activist, writer and former sex worker. She became known in the 1980s and 90s for her actions and community-organising in the Rotterdam district of Spangen, where she fought against the so-called drug tourism plaguing the area, acting as the spokesperson for concerned residents on a municipal level. In 1996 she was awarded 'Rotterdammer of the Year' for her work.

ANNIE VERDOOLD is een Nederlandse activist, schrijver en voormalig sekswerker. Ze werd in de jaren '80 en '90 bekend door haar acties en gemeenschapsorganisatie in de Rotterdamse wijk Spangen, waar ze streed tegen het drugstoerisme dat de wijk teisterde en optrad als woordvoerder van bezorgde bewoners op gemeentelijk niveau. In 1996 werd ze voor haar werk uitgeroepen tot 'Rotterdammer van het Jaar'

BOOKS at COLUMBUSPLEIN 233, 1057TX AMSTERDAM, open SATURDAYs, 14:00–18:00, booksat.net

Want to advertise something in the next issue? The space is yours (for free)! Write to info@a-tub.org to reserve it. Wil je iets adverteren in het volgende nummer? Er is ruimte (gratis)! Stuur een bericht naar info@a-tub.org om te reserveren.

studio unshaped

space for ceramics and art in Rotterdam

follow our Instagram for updates

@studio.unshaped

<http://dieschoenstenschwulenbuecher.com>

Text by Annie Verdoold, edited by Lisanne Janssen and Isabelle Sully, designed by Sabo Day, translated by Mirjam Linschooten, printed by NPN Drukkers, Breda. Published on the occasion of *BRIANNA LEATHERBURY: The Drain*, held from February 15–May 4, 2025, at A Tale of A Tub, Rotterdam.

Tekst van Annie Verdoold, bewerkt door Lisanne Janssen en Isabelle Sully, vormgegeven door Sabo Day, vertaald door Mirjam Linschooten, gedrukt door NPN Drukkers, Breda. Uitgegeven ter gelegenheid van *BRIANNA LEATHERBURY: The Drain*, gehouden van 15 februari t/m 4 mei 2025 in A Tale of A Tub, Rotterdam.